

Társadalombiztosítási járulék vagy szociális hozzájárulási adó?

A társadalombiztosítási járulék 2012. január 1-jéig a foglalkoztató által fizetendő egyik járulékkötelezettség volt, mely magában foglalta a nyugdíjbiztosítási járulékot, valamint az egészségbiztosítási- és munkaerőpiaci járulékot. 2012. január 1-jétől azonban a 2011. évi CLXV. törvény (továbbiakban Szócho törvény) rendelkezései értelmében a társadalombiztosítási járulék megszűnt, helyette a foglalkoztató, az egyéni vállalkozó, és a mezőgazdasági őstermelő a külön törvényben meghatározottak szerint szociális hozzájárulási adó fizetésére köteles.

2012. január 1-jétől a foglalkoztató karkedvezmény-biztosítási járulék fizetésére volt köteles, míg a biztosított nyugdíj-jarulék és egészségbiztosítási- és munkaerőpiaci járulék fizetésére köteles.

2015. január 1-jétől megszűnt a foglalkoztató karkedvezmény-biztosítási járulék-fizetési kötelezettsége, azonban a

biztosított nyugdíjjárulék és egészségbiztosítási- és munkaerőpiaci járulék fizetési kötelezettsége változtatás nélkül fennmaradt.

Amikor tehát ma szociális hozzájárulási adóról beszélünk, úgy ez az adó a korábbi társadalombiztosítási járulékot takarja. Egyaránt ismert az adónem SZOCHO-ként vagy SZOHA-ként történő rövidítése, tehát ne tévessze meg az olvasót a különböző rövidítés, ugyanis ugyanazt az adófizetési kötelezettséget takarja.

Ezzel a fizetési kötelezettséggel az állampolgár jellemzően abban az esetben találkozhat, amennyiben természetes személyeket foglalkoztat (például munkaviszony vagy megbízási jogviszony alapján), egyéni vállalkozóként, vagy mezőgazdasági őstermelőként „dolgozik”. A fizetési kötelezettség mértéke a bruttó bér **15,5%-a**.

Mint azt korábban említettük, az egyéni vállalkozó kettős jogállású; egyben magánszemély és „kvázi” kifizető is. Ha az egyéni vállalkozó köteles a vállalkozói jövedelem szerinti adózást alkalmazza, akkor a SZOHA alapja a vállalkozói kivét, amennyiben azonban az egyéni vállalkozó az átalányadózást alkalmazza, úgy a SZOHA alapja az átalányban megállapított jövedelem. Azonban a jogszabályok meghatároznak

egy minimum értéket is, így az adó alapja legalább a minimálbér 112,5 %-a, melyet adóalapként mindenképpen alkalmazni kell (például tehát ha az egyéni vállalkozó jövedelem összege nem éri el a minimálbér 112,5 százalékát, ekkor is a SZOHÁ-t legalább az érvényes minimálbér 112,5 %-a után kell megfizetni. Amennyiben az egyéni vállalkozó több ellátásban részesül egyidejűleg, a fizetendő adókötelezettsége eltérően alapul, melyet részletez a NAV 2016/7. számú Adózási Kérdése (illetve az ezen a számon adott válasz) - lásd az internetes közzététel mellékletében.